

Отже, управління інноваційною діяльністю в сучасних умовах продовжує опиратись на стару науково-методичну базу, яка націлювала менеджмент підприємства на досягнення кращого економічного результату в процесі створення й реалізації інновацій, не заглиблюючись у відносини між учасниками інноваційної діяльності, а розглядаючи цю діяльність переважно з позицій її змісту.

Але лише при застосуванні сучасних науково-методичних підходів, підприємство має змогу досягти ефективного управління інноваційними процесами в усіх сферах його господарювання.

Список використаних джерел:

1. Амоша О. Інноваційний шлях розвитку України: проблеми та рішення / О. Амоша // Економіст. – 2005. – № 6. – С. 28–32.
2. Кошевой Н. Н. Обеспечение развития наукоемкого производства в промышленности Украины / Н. Н. Кошевой // Проблемы устойчивости социально-экономического развития в условия глобализации : материалы Международной научно-практической конференции (г. Душанбе, 8–9 апреля 2015 г.). – Душанбе, 2015. – С. 149–151.
3. Velychko O. Transformation and development of production-logistics enterprises in Ukrainian agrarian sector / O. Velychko, L. Velychko, J. Ramanauskas // Management Theory and Studies for Rural Business and Infrastructure Development. – 2016. – Vol. 38. – No. 1. – P. 70-87.

Костюк М. Ю., к. е. н. Гвініашвілі Т. З.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

РЕІНЖИНІРИНГ БІЗНЕС-ПРОЦЕСІВ ЯК СУЧАСНИЙ ПІДХІД В УПРАВЛІННІ СТРАТЕГІЧНИМИ ЗМІНАМИ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Сучасна ринкова конкуренція – це жорстока боротьба, перемога в якій забезпечується всеосяжною концепцією, що чітко формулює правила, як досягати переваг перед конкурентами та зміцнювати їх. Перемагають підприємства, які вміють адекватно реагувати на ринкові зміни та адаптують відповідно до них корпоративну стратегію або ті, які самі створюють своє майбутнє, ефективно впроваджуючи нововведення, перерозподіляючи зовнішні та внутрішні компетенції, мобілізуючи наявні резерви. Дана проблематика не втрачає свою актуальність кілька десятиліть, тому широко відомі методи конкурентної боротьби – реінжиніринг, бенчмаркінг, аутсорсинг, оптимізація структури і штату, а також їх

різновиди є в розпорядженні всіх підприємств галузі та, в кращому випадку, піднімають планку внутрішньогалузевої конкуренції, не дозволяючи досягти стійкого конкурентної переваги. Функціонуючи в агресивному та швидко змінюваному середовищі, підприємства постійно шукають нові підходи, форми, методи й технології управління підприємствами, впроваджують організаційні перетворення в здійсненні власної підприємницької діяльності задля забезпечення конкурентних переваг у довготерміновому періоді. Традиційні підходи до управління є кризовими для підприємства, вони стають головними перешкодами успіху господарської діяльності. Все це обумовлює необхідність в реорганізації системи управління шляхом пошуку ефективних стратегій і альтернатив, що дозволить значно покращити основну діяльність суб'єкта господарювання. Як наслідок, покращиться ситуація багатьох галузей національної економіки.

Актуальність впровадження реінжинірингу в бізнес-процеси обумовлена тим, що забезпечення конкурентоспроможності вітчизняних підприємств в умовах стагнації ринку, обтяженої високим рівнем конкуренції і несприятливої макро-економічної ситуацією, – багатофакторна управлінське завдання, яка не може бути вирішена традиційними способами.

Так як основою діяльності підприємства виступають бізнес-процеси, постає нагальна потреба в їх удосконаленні. Практика свідчить, що найоптимальнішим варіантом удосконалення бізнес-процесів вважається метод реінжинірингу, рушійною силою якого є орієнтація на розуміння потреб клієнта. Як засіб управління, реінжиніринг здійснюється в різних напрямках діяльності підприємства, а саме в межах організаційної структури, менеджменті тощо [1, с. 52]. З наукової точки зору, для забезпечення реінжинірингу важливе значення має раціональна організація ефективного управління змінами на підприємстві, що характеризується системою при переході з одного стійкого стану в інший, більш якісний [2, с. 158]. Даний процес зумовлений впливом факторів внутрішнього та зовнішнього середовища. Аби успішно провести зміни на підприємстві доцільно вміти управляти ними. Отже, реінжиніринг напряму залежить від правильності управління стратегічними змінами на підприємстві. Незважаючи на значний обсяг публікацій і досліджень в даній галузі економічної науки, немає однозначної

відповіді на питання, як досягти і втримати конкурентну перевагу і забезпечити сталий отримання прибутку. У зв'язку з цим зростає актуальність використання такого інструменту як реінжиніринг бізнес процесів як сучасних підхід до управління стратегічними змінами на підприємстві.

Дослідженням встановлено, що на практиці застосування реінжинірингу бізнес-процесів у системі змін на підприємствах передбачається наявність таких передумов, як:

- стратегічне мислення керівництва, розуміння змін, активність і лідерство на всіх етапах;
- донесення суті та вигод до колективу шляхом активного обговорення;
- ознайомлення зі змінами партнерів, споживачів, інших зацікавлених осіб;
- окреме та достатнє фінансування;
- чітке визначення мети, завдань, функцій і ролей його учасників;
- розробка програмного забезпечення та визначення компетентного консультанта;
- усвідомлення радикальності змін, зосередження на бізнес-процесах, їх новій якості.

Концепція реінжинірингу бізнес-процесів є альтернативним підходом в управлінні підприємств не зважаючи на проблемні моменти при впровадженні, залишаючи на другому плані традиційні підходи, які на сьогодні є не ефективними. В основу концепції закладено інноваційний метод, що забезпечує новий погляд, який повністю спростовує існуючий процес управління і структури підприємства. Так, розробка й реалізація даного підходу дозволить ефективно інтегрувати систему стратегічного управління за гнучкості взаємодії окремих елементів системи. В умовах загальної збитковості вітчизняних підприємств, при сучасних тенденціях розвитку економіки, реінжиніринг необхідний українському підприємництву, оскільки воно потребує докорінних змін.

Застосування реінжинірингу вирішить складні комплексні питання, що у висновку ліквідує кризові ситуації й суттєво покращить успішність підприємства. Одночасно з цим, дозволить докорінно змінити систему менеджменту, а отже отримати конкурентні переваги у довготерміновому періоді.

Список використаних джерел:

1. Гринько Т. В. Організаційні зміни на підприємстві в умовах його інноваційного розвитку / Т. В. Гринько, Т. З. Гвініашвілі // Економічний часопис-XXI. – 2015. – №1-2 (2). – С. 51–54.
2. Стеців С. Р. Сутність та етапи управління змінами на підприємстві / С. Р. Стеців // Вісн. нац. ун-ту «Львів. політехніка». – 2011. – № 714. – С. 155–161.
3. Гринько Т. В. Управління змінами на підприємствах – необхідна умова забезпечення їх розвитку / Т. В. Гринько // Бізнес Інформ. – 2013. – № 10. – С. 247–252.

К. психол. н. Крупський О. П., Гужуман Л. А.

Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

**ДОСЛІДЖЕННЯ ЕМОЦІЙНОГО ІНТЕЛЕКТУ
ЯК ЯВИЩА ЕКОНОМІЧНОЇ КУЛЬТУРИ**

Основною метою проведення даного дослідження є вивчення явища «емоційний інтелект» у економічній культурі. На сьогоднішній день вміння ефективно працювати та при цьому правильно та раціонально використовувати власні ресурси, такі як: час, емоції, вміння та інше, є дуже важливим. Саме тому вивчення цього питання є досить актуальним у сучасних умовах ведення діяльності. Оскільки будь-яка економічна діяльність пов'язана з соціумом – вміння співіснувати, а особливо якісно та ефективно працювати є необхідним. Тому економічна культура є частиною життя не тільки людей з економічною освітою або підприємців, а й інших людей, які ведуть повсякденний спосіб життя.

Економічна культура – це комплекс уявлень, переконань, звичок, стереотипів поведінки, які реалізуються в економічній сфері суспільства й пов'язані з економічною діяльністю [1]

Економічна культура є частиною великої системи, яка пов'язана з іншими її складовими: політичною культурою, релігійною, етнічною та інші. Сама економічна культура є дуже багатогранною та не постійною, вона змінюється зі змінами ринку, зі змінами попиту чи внесенням на ринок певних нових тенденцій [2]. Також економічна культура несе в собі певні «правила гри» ринку, моделі поведінки суб'єктів ринку та моделі масової економічної поведінки. Виконуючи певні важливі функції, економічна культура має сильний вплив на функціонування суб'єктів економіки, тобто на діяльність менеджерів та інших